

си исправи главата на горѣ, съгледахъ въ лицето му едно въягордяване. Взе си сбогомъ отъ мене и тръгна пѣшки да намѣри полка си.

Бѣхъ неутошенъ за неговото заминувание, защото на тая кръшка възраст, на която азъ бѣхъ тогава, човѣкъ скоро се прилѣпява до кого да е, стига да види отъ него една малка добрина.

Ранитѣ ми не отивахъ добръ. Стана нужда за една операция, за да извадятъ куршума и адробенитѣ ми кости, които лежахъ въ гърдитѣ ми. Но въ условията, въ които се намирахъ тамъ, тая операция не можеше да се направи.

Слѣдъ многото ми молби испратихъ и мене за въ Турну-Магуреле. Миняхъ прѣзъ Мечка, Муселнево, дѣто прѣспивахъ по една нощъ, и въ третия день пристигнахъ на Никополъ.

Не могъ да опиша какво почувствувахъ когато като приближавахъ Никополъ, отъ височинитѣ му съгледахъ Дунава и румънската земя; напуста бихъ се мъчилъ. Само ованъ, който би се намѣрилъ въ сѣщото положение като мене, само той може да го разбере. Никой други, съ каквото живо въображение и да бжде, не може позна окова вѣзнене, което обзема човѣка при второ виждане на отечеството си, слѣдъ единъ дълъгъ редъ страдания и отчаяния. Право казва нашата пѣсенъ:

Fie painea cat de real!
Tot mai bine in tara mea!

(Колко лошава и да е хлѣба, пакъ е по-добръ у дома).

Като видѣхъ Дунава и нашата земя, сърдцето ми затупа като че иска да изхвъркне изъ гърдитѣ ми.

Колата спрѣхъ на Дунавския брѣгъ и раневитѣ слѣзохъ всички и се трупахъ да гледатъ Дунава и срѣшния брѣгъ. Отъ голѣма жжа станехъ и азъ, съ единъ погледъ обхвадохъ Дунава и румънския брѣгъ, гледамъ отсрѣща на далечъ града Т.-Магуреле и ми се иска да хвъркна и по-скоро тамъ да отидъ. Отварямъ си очитѣ още повече за да се увѣрж дали е истина, което виждамъ. На часътъ сѣкашъ червено було ми закри очитѣ, притъмня ми, виждамъ искри зелени, червени, сини и отъ всички краски, болки ме промушихъ въ гърдитѣ и азъ паднахъ безчувственъ въ дѣното на колата.